

Londra'nın Son Kitapçısı'na Övgüler

“*Londra'nın Son Kitapçısı*, okuryazarlığın dönüştürücü gücünü sergileyen, bize savaşın ve kargaşanın tehlikeli sınavları sırasında umut ve sığınak sunan mahalle kitapçılarını hatırlatan karşı konulmaz bir öykü.”

–**Kim Michele Richardson**, *The Book Woman of Troublesome Creek* isimli romanın *New York Times* çok satanlar listesi yazarı

“*Londra'nın Son Kitapçısı*, 2. Dünya Savaşı Londra'sında geçen, ustalıklı kaleme alınmış bir sevgi, arkadaşlık ve hayatta kalma öyküsü. Madeline Martin'in bu güzel romanı, kitaplara ve kitapçılara yazılmış çarpıcı ve duygusal bir aşk mektubu ve öykülerin en karanlık saatlerimizde bile bizi ayakta tutabilen gücünün bir kanıtı.”

–**Jillian Cantor**, *In Another Time and Half Life* isimli romanın *USA TODAY* çok satanlar listesi yazarı

“Bu öyküyü bir çırpıda bitirdim! Grace'e ve Primrose Hill Kitapçısı'na bayıldım! *Londra'nın Son Kitapçısı* özünde kitapların bizleri birleştiren, başımıza yıkılmak üzere olan dünyayı bir arada tutan gücüne yazılmış bir aşk mektubu. Londra'nın 2. Dünya Savaşı sırasında yaşadıklarına dair bu taze bakış açısı, Madeline Martin'i tarihi roman yazarları arasında en üst sıraya taşıyor. Hararetle tavsiye ederim.”

–**Karen Robards**, *The Black Swan of Paris* isimli romanın yazarı

LONDRANIN SON KİTAPÇISI
MADELINE MARTIN

Özgün Adı: The Last Bookshop In London
Copyright © 2021 by Madeline Martin
Bu eserin Türkçe yayın hakları Harlequin Enterprises ULC ve Akçalı Ajans
aracılığıyla alınmıştır.

© 2024 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-99386-7-7

Baskı: Ağustos 2024

Çeviri: Belgin Selen Haktanır
Editör: Gözde Sayınsoy
Son Okuma: Serap Yıkılğan
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz - Yiğit Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

LONDRA'NIN SON KİTAPÇISI

MADÉLINE
MARTIN

BELGİN SELEN HAKTANIR

YAN | PA
SAJ

Madeline Martin; *New York Times, USA Today, Publisher's Weekly* göre ve uluslararası alanda çok satan tarihi kurgu ve tarihi aşk romanı yazarıdır; kitapları yirmi beşten fazla dile çevrilmiştir.

Florida'da iki kızıyla (*Minyonlar* olarak bilinir), iki şımarık kedisiyle ve *Bay Harika* lakabıyla bilinen müthiş bir adamla yaşamaktadır. Araştırma yapmaktan mutluluk duyan bir tarih tutkunudur. Onu, yazmadığı, araştırma veya "annelik" yapmadığı zamanlarda Disney'de ailesiyle vakit geçirirken veya kedi videolarına gülerek çikolata yerken bulabilirsiniz. Ayrıca seyahat etmeyi sever ve tarihe olan hayranlığını çocukluğunun büyük kısmını Almanya'da bir ordu çocuğu olarak geçirmesine bağlar.

Belgin Selen Haktanır, 1970 senesinde Brüksel, Belçika'da dünyaya gelmiştir. Lise eğitimini New York'ta, lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde ve lisans üstü eğitimini Atılım Üniversitesi, İngiliz Edebiyatı alanında tamamlamıştır. Diplomatik bir kuruluşta araştırma asistanlığı, üniversite seviyesinde İngilizce öğretmenliği ve müzik stüdyosu işletmeciliği gibi iş alanlarından sonra, senelerdir yarı zamanlı olarak bir parçası olduğu çeviri alanında tam zamanlı çalışmaya başlamıştır. Amatör olarak müzikle ilgilenmektedir ve çeviri çalışmalarına Ankara'da devam etmektedir.

Bu eser bir kurgudur. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

*Okuduđum tüm kitapların yazarlarına.
Bir kaçış yolu sunduğunuz, bilgilendirdiğiniz
ve beni ben yaptığımız için teşekkür ederim.*

BİR

AGUSTOS, 1939
LONDRA, İNGİLTERE

Grace Bennett, hep günün birinde Londra'da yaşamayı hayal etmişti. Ama bunun savaş arifesinde tek seçeneği hâline geleceği aklından bile geçmemiştir.

Tren, ismi dikkat çekici bir şekilde kırmızı bir dairenin içine mavi harflerle yazılmış olan Farringdon İstasyonu'nda durdu. Platformda toplanmış olan insanlar, en az trenden inmek isteyenler kadar trene binmek için sabırsızlanıyordu. Şehir hayatını yansıtan tiril tiril, şık giysiler giymişlerdi. Drayton, Norfolk'takilerden çok daha sofistike gözükyorlardı.

Grace hem çok gergindi hem de çok heyecanlıydı. "Geldik." Yanında oturan Viv'e baktı. Arkadaşı rujunun kapağını kapatıp rengini yeni tazelediği parlak kırmızı dudaklarıyla ona gülümse-di. Pencereye döndü ve yuvarlak köşeli duvara bir dama tahtası gibi dizilmiş olan reklamlara baktı. "Onca sene Londra'da olmayı hayal ettikten sonra..." Heyecanla Grace'in elini sıktı. "Nihayet buradayız."

Genç kızlık dönemlerinde, ilk olarak Viv sıkıcı Drayton'dan ayrılp şehirde daha heyecan verici bir hayat yaşama fikrini ortaya atmıştı. O zamanlar, şehir dışındaki ağır ve tanıdık hayatlarını geride bırakıp kalabalık, hızlı tempolu Londra'ya gitmek çılginca bir fikir gibi gelmişti. Grace bir gün buna mecbur kalacağını hiç düşünmemişti. Ama artık Grace için Drayton'da hiçbir şey kalmamıştı. En azından, geri dönmeyi umursayacağı kadar.

Kadınlar şık koltuklarından kalkıp valizlerini aldılar. İkisinin de çok giyildiği için değil, eski olduğu için rengi solmuş, yıpranmış giysilerle dolu birer valizi vardı. İki valiz de tıka basa doldurulduğu için patlamak üzereydi ve sadece çok ağır değildi, aynı zamanda omuzlarına astıkları gaz maskesi kutuları yüzünden taşınması da zordu. Hükümetin talimatı doğrultusunda o korkunç şeyleri bir gaz saldırısı ihtimaline karşın her an yanlarında taşımaları gerekiyordu. Neyse ki Britton Sokağı iki dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Daha doğrusu, Bayan Weatherford öyle olduğunu söylemişti.

Annesinin çocukluk arkadaşı odalarından birini kiraliyordu ve bir sene önce Grace'in annesi öldüğünde ona orada kalmasını teklif etmişti. Şartlar da muhteşemdi, Grace bir iş bulana dek iki ay kira ödemeyecekti ve iş bulduktan sonra bile kira çok uygun olacaktı. Grace'in Londra'ya gitme isteğine ve Viv'in coşkusuyla onu teşvik etmiş olmasına rağmen, Grace yıkılmış benliğinin parçalarını toplamak için neredeyse bir sene daha Drayton'da kalmıştı. Ama bu, doğduğundan beri yaşadığı evin aslında dayısına ait olduğunu öğrenmeden önceydi. Dayısı, buyurgan karısı ve beş çocuğuyla eve taşınmadan önce. Bildiği hayatı daha da yerle bir olmadan önce.

Yengesinin sık sık dile getirdiği gibi, Grace'e kendi evinde yer kalmamıştı. Bir zamanlar huzur ve sevgi dolu olan evi, Grace'in kendisini huzursuz hissettiği bir yere dönüşmüştü. Yengesi nihayet ona gitmesi gerektiğini söyleyecek cüreti gösterdiğinde, Grace başka seçeneği olmadığını anlamıştı.

Bir önceki ay Bayan Weatherford'a bir mektup yazıp odanın hâlâ kiralık olup olmadığını sormak, Grace'in hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi. Karşısına çıkan zorluklara boyun eğmesine neden olan, ruhunu ezen bir başarısızlıktı. Ona son derece başarısız olduğunu hissettiren bir teslimiyetti.

Grace asla çok cesur bir insan olmamıştı. O sırada bile, Viv birlikte gitmeleri için ısrar etmemiş olsaydı Londra'ya gelmeyi başarabilir miydi diye düşünüyordu. Trenin parlak metal kapılarının açılmasını ve yepyeni bir dünyayı gözlerinin önüne sermesini beklerlerken midenin düğüm düğüm olduğunu hissediyordu.

"Her şey harika olacak," diye fısıldadı Viv. "Her şey çok daha güzel olacak, Grace. İnan bana."

Elektrikli trenin basınçlı kapıları bir tıs sesiyle açıldı ve aynı anda trenden inen ve trene binen insanların arasında platforma adım attılar. Sonra kapılar arkalarından yavaşça kapandı ve trenin geride bıraktığı esinti eteklerini ve saçlarını etrafa savurdu.

Karşı duvardaki Chesterfields reklamında, yakışıklı bir cankurtaran sigara içiyordu ve yanındaki poster Londralı erkeklere askere gitme çağrısında bulunuyordu. Bu poster, sadece ülkelerinin yakında yüzleşebileceği bir savaşın değil, aynı zamanda şehirde yaşamanın daha büyük bir tehlike içerdiğinin de hatırlatıcısıydı. Hitler İngiltere'ye girmek isterse, büyük bir olasılıkla gözünü Londra'ya dikerdi.

"Ay, Grace, şuraya bak!" dedi Viv heyecanla.

Grace bakışlarını posterden, görünmeyen bir kemerin üstünde süzülür gibi yukarı çıkan, kubbeli tavanın tepesinde bir yerde gözden kaybolan metal merdivene çevirdi. Hayallerini süsleyen şehir oradaydı.

İkisi hızla yürüyen merdivenlere binip zahmetsizce yukarı çıkmanın sevincini bastırmaya çalışırken posterini unuttu. Viv güçlükle zapt edebildiği bir heyecanla omuzlarını sıkıyordu. "Sana harika olacağını söylememiş miydim?"

O anın ağırlığı, bir anda Grace'in üstüne çöktü. Senelerce hayal kurduktan ve plan yaptıktan sonra Londra'daydılar. Grace'in zorba dayısından ve Viv'in katı ailesinin kurallarından kurtulmuşlardı.

Grace'in çektiği büyük sıkıntılara rağmen, iki arkadaş istasyondan nihayet kanatlarını çırpıma hazırlanan, kafesten kurtulmuş bülbüller gibi koşar adımlarla çıktılar.

Dört bir yanlarındaki binalar ta göğe kadar yükseliyordu. Grace binaların tepesini görebilmek için elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Yakınlardaki birkaç dükkân; sandviç, kuaför ve eczane yazan rengârenk tabelalarıyla onları karşıladı. Sokaklardan büyük kamyonlar geçiyordu ve karşı şeritte yan tarafı Viv'in tırnakları kadar parlak kırmızı olan iki katlı bir otobüs ilerliyordu.

Grace arkadaşının kolunu tutup heyecanla oraya buraya bakmasını söylememek için kendisini zor tutuyordu. Viv de fal taşı gibi açılmış, parıldayan gözlerle etrafa bakınıyordu. Tıpkı Grace gibi hayranlıkla etrafa bakınan taşralı bir kız gibi gözükiyordu ama ondan tek farkı moda daha uygun olan elbisesi ve kusursuzca şekil verdiği kestane rengi dalgalı saçlarıydı.

Grace onun kadar şık değildi. Seyahat için en iyi elbisesini giymişti ama etek ucu dizlerinin hemen altında bitiyordu ve belinde alçak topuklu ayakkabılarına uyan siyah renkli ince bir kemer vardı. Viv'in siyah-beyaz puantiyeli elbisesi kadar şık bir tarzı yansıtmıyor olsa da açık mavi renkli pamuklu elbisesi Grace'in gri gözlerini ve sarı saçlarını ön plana çıkarmıştı.

Elbette bu elbiseyi onun için Viv dikmişti. Gerçi Viv ikisi için de her zaman daha büyük hayaller kurmuştu. Arkadaşlıkları boyunca, saatlerini elbiseler dikmek ve saçlarını sarmak, senelerini moda ve görgü kuralları hakkında bilgi sahibi olabilmek için *Woman* ve *Woman's Life* dergileri okuyarak geçirmişler, sonra "Drayton aksanlarından" kurtulmak için uzun süre pratik yapmışlardı.

Viv artık çıkık elmacık kemikleriyle ve uzun kirpikli kahverengi gözleriyle o dergilerden birinin kapağını süsleyebilmiş gibi gözükiyordu.

Sokaklarda hızlı adımlarla yürüyen kalabalığa karıştılar. Grace, Britton Sokağı'na giden yolu gösterirken ağır valizlerini bir ellerinden diğerine geçirerek yürümeye çalıştılar. Neyse ki Bayan Weatherford'ın son mektubunda verdiği yol tarifi ayrıntılı ve gayet anlaşılırdı. Ancak mektupta anlatmadığı şey savaşa dair işaretlerdi.

Yolda yürürken başka posterler gördüler; bazıları erkekleri üstlerine düşeni yapmaya davet ediyordu, diğerleri ise insanları Hitler'i ve tehditlerini dikkate almamaya ve yaz tatilleri için rezervasyon yapmaya teşvik ediyordu. Sokağın hemen karşısında, üstündeki siyah beyaz tabelada Hava Baskını Sığınağı yazan bir kapının iki yanına yığılmış olan kum torbaları vardı.

Bayan Weatherford'ın mektubunda dediği gibi, iki dakika gibi kısa bir sürede Britton Sokağı'na vardılar ve kendilerini tuğla cep-heli bir sıra evin karşısında buldular. Parlak pirinç tokmaklı yeşil bir kapısı ve pencerenin önünde mor, beyaz petunyalarla dolu asma saksısı olan bir evdi. Bayan Weatherford'ın yazdıklarına göre, bu kesinlikle onun evi olmalıydı.

İki arkadaşın da yeni evi orası olacaktı.

Viv dalgalı saçlarını her adımda etrafta savurarak basamakları çıkıp kapıyı tıklattı. Grace ona yetiştiğinde, içinden hızla yanından geçip içeri dalmak geçti. Ne de olsa, orası annesinin gençliğinde onları Drayton'da birkaç kere ziyaret etmiş olan en yakın arkadaşının eviydi.

Grace'in annesi ile Bayan Weatherford arasındaki arkadaşlık, Bayan Weatherford'ın Drayton'da yaşadığı zamanlarda başlamıştı. Oradan taşındıktan sonra ikisinin de kocasını alan Büyük Savaş sırasında ve en sonunda Grace'in annesinin yenik düştüğü hastalık boyunca da devam etmişti.

Kapı açıldı ve Grace'in hatırladığından daha yaşlı gözükten Bayan Weatherford kapı eşiğinde belirdi. Her zaman balıketinde olan, kırmızı yanaklı, masmavi gözlü bir kadındı. Ama artık yuvarlak çerçeveli bir gözlük takıyordu ve koyu renkli saçlarının arasında gümüş rengi teller vardı. Bakışları ilk olarak Grace'e çevrildi.

Şaşkınlıkla nefesini içine çekip elini dudaklarına götürdü. "Grace, tıpkı annene benziyorsun! Beatrice o gri gözleriyle her zaman çok güzeldi." Bayan Weatherford kapıyı ardına kadar açınca üzerinde mavi renkli, ince dallı bir çiçek deseni ve aynı renk düğmeleri olan pamuklu bir elbise olduğunu gördüler. Arkasındaki antre ufak ama düzenliydi; üst kata uzanan merdivenler neredeyse bütün alanı kaplıyordu. "Lütfen, içeri girin."

Grace iltifat için bir teşekkür mırıldandı ve hâlâ annesinin yasını tutan parçasını ne kadar etkilediğini belli etmemeye çalıştı. Ağır valizini kapıdan içeri çekti ve ılık havaya leziz bir et ve sebze kokusunun hâkim olduğu eve soktu. Ağzının sulandığını hissetti.

Annesi öldüğünden beri doğru dürüst bir ev yemeği yememişti. En azından, lezzetli bir yemek yememişti. Yengesi pek iyi bir aşçı değildi ve Grace düzgün bir yemek pişiremeyecek kadar uzun saatler dayısının dükkânında çalışmıştı.

Üstünde pastel çiçekler olan krem rengi bir halı Grace'in adımlarını yumuşattı. Halı temiz olmasına rağmen, bazı yerleri aşınıp delinmişti.

"Vivienne," dedi Bayan Weatherford, Viv antrede Grace'in yanına geçtiğinde.

"Arkadaşlarım bana Viv derler." Viv kendine has şirin bir tavırla ona gülümsedi.

"İkiniz de ne kadar güzel olmuşsunuz. Oğlum sizi görünce yanakları kızaracak." Bayan Weatherford çantalarını yere bırakmalarını işaret etti. "Collin!" diye seslendi cilalı ahşap merdivenlerin dibinden. "Ben suyu ısıtırken hanımların valizlerini alıver."

"Colin nasıl?" diye sordu Grace kibarca.

Colin de onun gibi ailesinin tek çocuğuydu ve Büyük Savaş'ta babasını kaybetmişti. Grace'ten iki yaş küçük olmasına rağmen, çocukluklarında birlikte oyun oynarlardı. Grace o zamanları büyük bir sevgiyle hatırlıyordu. Colin'in her zaman çok zarif bir yanı, o zeki gözlerinin arkasında gerçek bir şefkat ifadesi vardı.

Bayan Weatherford bıkkınlıkla ellerini havaya savurdu. "Hayvanları teker teker eve getirerek dünyayı kurtarmaya çalışıyor." Ama sevgiyle gülünce bundan o kadar da rahatsız olmadığı anlaşıldı.

Colin'i beklerlerken, Grace güzel antreyi inceledi. Merdivenlerin yanında, üstünde parlak siyah telefon olan bir sehpa vardı. Duvarlar biraz solmuş olsa da insanın içini açan mavi-beyaz desenli, beyaza boyanmış kapılara ve pencere çerçevelerine uyan brokar kumaşla kaplıydı. Ev sade bir tarza sahipti ama pırıl pırıldı. Hatta Grace annesinin arkadaşının tek bir eşyasının üstünde bile zerre kadar toz görmeyeceğinden emindi.

Bir gıcirtı, arkasından da aşağı doğru ilerleyen ayak sesleri duydular ve karşılarında ince uzun bir adam belirdi. Koyu renkli saçları güzelce taranmıştı ve üstünde ütülü bir gömlek ve kahverengi bir pantolon vardı.

Yüzüne yumuşak bir ifade katan ve onu yirmi bir yaşından daha da genç gösteren çekingen bir gülümsemeyle onlara baktı. "Merhaba, Grace."

"Colin?" dedi Grace hayretle. Colin ondan neredeyse otuz santim kadar daha uzundu ve bir zamanlar Grace ona tepeden baktığı hâlde şimdi Colin ona tepeden bakıyordu.

Colin'in yanakları kızardı. Bu tepkisi çok sevimliydi. Grace aradan geçen senelerde Colin'in o tatlı mizacını koruduğuna mutlu oldu. Colin'e baktı. "Seni son gördüğümünden beri kesinlikle büyümüşsün."

Colin cılız omuzlarını silkti ve başını hafifçe Viv'e sallamadan önce yüzü kıpkırmızı oldu. İki kız birbirlerinden bir an olsun ayrılmadıkları için, Colin ikisinin de oyun arkadaşı olmuştu. "Viv.

Londra'ya hoş geldiniz. Annem ve ben gelmenizi dört gözle bekliyorduk.” Grace’e gülümsedikten sonra, iki arkadaşın kenara bıraktığı valizleri almak için eğildi. Bir an için duraksadı. “Bunları sizin için odanıza çıkarabilir miyim?”

“Lütfen,” dedi Viv. “Teşekkür ederiz, Colin.”

Colin başını sallayıp iki valizi de aldı ve kolaylıkla yukarı kata taşıdı.

“Colin’le sizi ziyarete geldiğimizi hatırlıyor musunuz?” diye sordu Bayan Weatherford.

“Elbette,” dedi Grace. “Her zamanki gibi nazik.”

“Ama çok daha uzun boylu,” dedi Viv.

Bayan Weatherford oğlu hâlâ oradaymış gibi parıldayan gözlerle arkasından baktı. “İyi bir genç. Gelin, çay içelim de size evi gezdireyim.”

Peşinden gelmelerini işaret etti ve mutfağın kapısını açtı. Eviyenin üstündeki pencerenin aralık duran beyaz tüllerinden ve arka kapıdan içeri gün ışığı doluyordu. Bayan Weatherford’ın dar mutfağındaki her şey antresinde olduğu gibi pırıl pırıldı. Işık, temiz beyaz tezgâhlara vuruyordu ve yıkanmış olan birkaç parça tabak çanak kuruması için düzgünce bir bulaşıklığa yerleştirilmişti. Bir rafa limon rengi havlular koyulmuştu ve ocakta pişen yemeğin kokusu mis gibiydi.

Bayan Weatherford etrafında dört beyaz sandalye olan ufak bir masaya geçmelerini işaret edip ocaktan çaydanlığı aldı. “Dahin evine el koymak için savaşın başlamak üzere olduğu bir zamanı seçerek hiç de iyi yapmamış doğrusu.” Çaydanlığı eviyeye götürüp musluğu açtı. Doldururken, “Tam Horace’ın yapacağı bir şey,” dedi hoşnutsuz bir ifadeyle. “Beatrice onun böyle bir şey yapabileceğinden endişeleniyordu ama o kadar ani bir şekilde hastalandı ki...”

Bakışlarını doldurmakta olduğu çaydanlıktan Grace’e çevirdi. “Daha buraya yeni geldiniz, bunlardan söz etmemeliyim. Sizi

burada gördüğüme çok sevindim. Keşke daha iyi şartlar altında gelmiş olsaydınız.”

Grace ne diyeceğini bilemeyerek alt dudağını ısırırdı.

“Eviniz çok güzel, Bayan Weatherford,” dedi Viv hemen.

Grace arkadaşına minnetle baktığında, Viv ona çaktırmadan göz kırptı.

“Teşekkür ederim.” Bayan Weatherford musluğu kapatıp gülümseyerek aydınlık mutfağına göz attı. “Bu ev birkaç nesildir Thomas’ımın ailesine ait. Eskisi kadar iyi durumda değil ama idare ediyoruz.”

Grace ve Viv birer sandalyeye oturdular. Limon desenli minderler, altındaki sert tahta sandalyeyi hissedecekleri kadar inceydi. “Burada kalmamıza izin verdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Çok nazıksınız.”

“Rica ederim.” Bayan Weatherford çaydanlığı ocağına koyup altını açtı. “En yakın arkadaşımın kızı için her şeyi yaparım.”

“Sizce iş bulmamız zor olacak mı?” diye sordu Viv. Bunu çok endişeli bir sesle sormadığı hâlde, Grace arkadaşının bir mağaza satışı elemanı olmayı ne kadar çok istediğini biliyordu. Açıkçası, bu fikir onun da aklına yatmıştı. Woolworths gibi kocaman bir bloğu kaplayan, çeşitli ürünler satan güzel ve görkemli bir mağazada çalışmak çok hoş bir işe benziyordu.

Bayan Weatherford bir sır verecekmiş gibi gülümsedi. “Tesa-düfe bakın ki Londra’daki birçok mağaza sahibini yakından tanıyorum. Bu konuda size yardımcı olabileceğimden eminim. Colin, Harrods’da çalışıyor. O da sizin için konuşabilir.”

Viv mağazanın ismini dudaklarını sessizce oynatarak Grace’e söylerken, heyecanını zor zapt ediyormuş gibiydi.

Bayan Weatherford sarı el havlularından birini aldı ve bu-laşıklıktaki tabaklardan birinin üstünde kalan birkaç su damlasını sildi. “Ama ikiniz hiç de Drayton’tan gelmişsiniz gibi konuşmuyorsunuz.”

Viv çenesini biraz daha kaldırdı. “Teşekkür ederiz. Çok pratik yaptık. İş bulmamıza yardımcı olacağını düşündük.”

“Ne kadar hoş.” Bayan Weatherford dolaplardan birini açıp tabağı koydu. “Tavsiye mektuplarınızı yanınızda getirmişsinizdir herhâlde, değil mi?”

Viv, Londra’ya hareket etmeden önceki günü ödünç bir daktiloda özenle kendisine bir tavsiye mektubu yazarak geçirmişti. Grace için de bir mektup yazmayı önermişti ama Grace istememişti.

Bayan Weatherford tekrar bulaşıkları kurulamaya döndü. Viv kaşlarını kaldırıp arkadaşına teklifini kabul etmiş olmalıydı dermiş gibi baktı.

“Evet, tavsiye mektuplarımız yanımızda.” Viv ikisi adına da kararlılıkla bunu söylerken, hiç şüphesiz Grace için nasıl bir mektup yazabileceğini düşünüyordu.

“Viv’in var,” dedi Grace hemen. “Ne yazık ki benim yok. Dayım dükkânında çalıştığı süre için bana bir mektup yazmayı reddetti.”

Dayısının son kötülüğü bu olmuştu. Grace senelerce emek verdiği dükkânı “bırakıp gittiği” için intikamını bu şekilde almıştı. Karısının Grace’in yaşayacak başka bir yer bulması için ısrar etmesine de aldırış etmemiş, sadece Grace’in artık emrine amade olmayacağından endişe etmişti.

Çaydanlıktan tiz bir ses yükseldi ve burun kısmından buharlar çıkmaya başladı. Bayan Weatherford çaydanlığı ocaktan alıp çığılığını kesti ve bir nihalenin üstüne koydu.

Çay demleme topuna birkaç yaprak koyup üstüne kaynar suyu eklerken cık cık etti. “Çok yazık, çok yazık...” Horace’la ilgili bir şey mırıldandı ve çaydanlığı üç çay fincanı, şekerlik ve krema setiyle birlikte bir tepsiye koydu. Üzgün üzgün Grace’e baktı. “Bir tavsiye mektubu olmadan seni bir mağazaya kabul etmezler.”

Grace büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Belki de Viv’e o mektubu yazması için izin vermiş olmalıydı. Bayan Weatherford düşünceli bir ifadeyle tepsiyi masaya götürüp çayları koyarken, “Ama

geçerli bir tavsiye mektubu alabilmen için altı ay çalışabileceğin bir yer biliyorum,” dedi.

“Aklınızda ne tür bir iş olursa olsun, Grace mükemmel bir aday olur.” Viv kâsedden bir kesme şeker alıp çayına attı. “Okulda hep en yüksek notları alırdı. Özellikle de matematikte. Dayısının dükkânını neredeyse tek başına idare etti ve çok daha iyi hâle getirdi.”

“O hâlde, bu iş tam ona göre.” Bayan Weatherford çayından bir yudum aldı.

Grace baldırına bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Yere bakınca, ona kehribar rengi iri gözleriyle yalvarır gibi bakan ufak bir tekir kedi gördü. Kedinin kulaklarının arkasındaki yumuşacık tüyleri okşayınca kedi mırlamaya başladı. “Demek bir kediniz var.”

“Sadece birkaç gün burada olacak. Umarım bir sakıncası yoktur.” Bayan Weatherford elini sallayıp kediyi uzaklaştırmak istedi ama kedi ısrarla Grace’in yanında kaldı.

“Bu yaramaz her yemek kokusu aldığı anda mutfağa geliyor.” Bayan Weatherford üzgün üzgün ona ısrarla bakmakta olan minik kediyi baktı. “Colin’in hayvanlarla arası çok iyidir. Eve getirdiği her yaralı hayvanı burada tutmasına izin verseydim, evimiz hayvanat bahçesine dönerdi.” Gülünce çay fincanının üstünden tüten buharlar dağıldı.

Kedi yere uzandığında, göğsündeki beyaz renkli, ufak bir yıldız biçimindeki leke ortaya çıktı. Grace yıldızı okşarken kedinin ritmik mırlamasının titreşimlerini parmaklarında hissetti. “Ona ne isim verdiniz?”

“Tekir.” Bayan Weatherford esprili bir tavırla gözlerini devirdi. “Oğlum onlara isim vermekten çok, onları kurtarmakta başarılı.”

Colin ismini duymuş gibi tam o anda içeri girdi. Tekir ayağa fırlayıp kurtarıcısının yanına gitti. Colin kedi yavrusunu şefkatle iri ellerine aldı ve minik yaratık sevgiyle burnunu ellerine sürttü. Bu sefer, Bayan Weatherford oğlunu kışkıışladı. “Onu da alıp mutfaktan çık bakalım.”

“Affedersin, anne.” Colin mahcup bir tavırla özür dilermiş gibi iki genç kadına gülümsedi ve kediye göğsüne yaslayıp mutfaktan çıktı.

Bayan Weatherford arkasından bakarken, sevgiyle gülümseyerek başını salladı. “Bay Evans’ı ziyaret edip sana onun dükkânında bir iş ayarlamaya çalışacağım.” Sandalyesinde geriye yaslandı ve iç çekerek pencereden dışarı baktı.

Grace onun bakışlarını takip edince, bahçede büyük bir çukur, yanında topraktan sökülmüş çiçekler ve alüminyum panellere benzeyen malzemeler olduğunu gördü. Büyük bir ihtimalle bir Anderson sığınağı inşa edilecekti.

Grace bombardıman riski büyük olmadığı için Drayton’da bu sığınaklardan görmemişti ama birkaç şehre halk arasında Andy olarak bilinen bu sığınakların dağıtıldığını duymuştu. Hitler İngiltere’ye saldıracak olursa, bu ufak sığınaklar bahçede toprağın altına inşa edilecekti.

Sırtının ürperdiğini hissetti. Londra’ya gelmeyi tam başardıkları sırada bir savaş başlamak üzereydi. Bombardımanlar için esas hedef durumuna gelmişlerdi. Gerçi Drayton’a geri dönmek gibi bir seçeneği yoktu. Dayısının düşmanca tavırlarını çekmektense, istendiği bir yerde tehlike riskiyle yüzleşmeye hazırды.

Viv merakla dışarı baktı ve başını hemen çevirdi. Hayatı çiftlik işleriyle geçtikten sonra, “Artık toprakla işim bitti,” diyordu.

Bayan Weatherford yine iç çekip çayını yudumladı. “Bir zamanlar güzel bir bahçeydi.”

“Yine öyle olacak.” Grace bunu hissetmediği bir güvenle söylemişti. Şehir bombalanacak olursa, bahçeler bir daha eskisi gibi olabilir miydi? Kimse eskisi gibi olabilir miydi? Bu gibi düşünceler zihninin gerisini kurcalıyor, ürkütücü bir gölgeyle kaplıyordu. “Bayan Weatherford,” dedi aniden. Savaşı ya da bombardımanları düşünmek istemiyordu. “Bay Evans’ın ne tür bir dükkânı olduğunu sorabilir miyim?”